

PIDÄ VALOT PÄÄLLÄ

PIDÄ VALOT PÄÄLLÄ

Jason Flash

© 2023 Jason Flash

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-33-9485-8

Kirjan tarina ja siinä esiintyvät henkilöt ovat fiktiivisiä.

Mahdolliset yhteydet todellisiin henkilöihin ovat sattumaa.

Kansikuvassa: Niki Tuuli

IMATRAN KYLPYLÄ, KOSKI-KABINETTI

Imatran kylpylän Koski-kabinetti oli täynnä toimittajia ja muuta median väkeä. Frederikshavn White Hawksin Max Purnujärvi, Tapparannan Niko Koivulehto, TPS:n Mika Tanskanen, Kärppien Jouni Rinnemäki ja Lukon Tero Wiik istuivat valmentajansa Risto Lehiköisen kanssa kabinettin etuosaan sijoitetun kaaripyödyksen takana. Heidän takanaan kuudenkymmenen tuuman näytöllä pyöri pelaajien menneen kauden kuumimmat maalihetket mikä loi kiekkotunnelmaa sponsorifirmojen mainostaulujen kanssa. Pelaajat olivat lähdössä NHL:n varaustilaisuuteen.

Vaikka heinäkuun hellettä ei päästetty kabinettiin, väkimäärän vuoksi ilma oli tunkkainen. Ikkunoita ei olisi viileämmälläkään säällä voinut pitää auki, koska innokkaita faneja parveili ulkona riesaksi asti, osa liimasi kasvonsa ikkunaruuuihin ja yritti kurkkia sisälle. Kabinettiin oli rakennettu talvinen tunnelma ja kaikki pyöri jääkiekon ympärillä. Drinkkilaseissa oli jäitä ja juoman sekoitukseen tarkoitetut cocktailtikut olivat jääkiekkomailan muotoisia. Juomaintoa lisäävää

salmiakkia ei ollut unohdettu: jokaisen pelaajan edessä oli iso kulho lätkäliigamakeisia. Pelaajat olivat pukeutuneet omiin päättäneen kauden pelipaitoihinsa ja tarjoilijat oli puettu eri NHL-seurojen pelipaitoihin ja kypäriin.

Tukevarakenteinen, nelikymppinen TV-toimittaja Masi Seppälä oli päässyt haastattelun loppupuolelle salamavalojen leimahdellessa ympärillä, kun hän katsahti ulkona pelleilevää fania, joka paineli kasvojaan ikkunaruutuun väännellen ilmeitään ja hölmöillen. Seppälää huvitti moinen ja naama virneessä hän käänsi katseensa haastateltavaansa, valmentaja Lehikoiseen, ristiveriseen, sporttiseen mieheen, joka oli pukeutunut tummansinisiin housuihin ja valkoiseen kauluspaitaan ja oli silminnähden täynnä intoa.

- Otetaanpa tähän loppuun vielä yksi kysymys: Miten tiivistäisit tämän teidän tulevan reissunne?
- NHL:n varaustilaisuus on kaksipäiväinen ja se pidetään Centre Bell areenalla Montrealissa, Kanadassa. Se on National Hockey Leaguen historian kuudeskymmenes varaustilaisuus. Lennämme sinne reilusti ennakkoon jo sunnuntaina aamusta. Ylpeänä voin

sanoa, että nämä viisi suomalaista nuorta kaveria on sinne kutsuttu, ja he ovat varmasti paikkansa ansainneet. Minun tehtäväni on lähinnä saattaa porukka oikeaan osoitteeseen, jatkohan on sitten muiden hyppysissä, ennen kaikkea agenttien ja näiden nuorten herrojen. Onhan se nyt kuitenkin pakko hehkuttaa tähän loppuun, että ketään suomalaista ei ole varattu ensimmäisenä, mutta nyt siihen on suuret mahdollisuudet Chicagoon tähtäävällä Max Purnujärvellä.

Seppälä nyökkäsi Lehikoiselle hyväksyvästi, minkä jälkeen hänen katseensa kiersi pelaajat laidasta laitaan ja pysähtyi lopulta keskellä istuvaan Maxiin, joka juuri oli ottanut oranssista paperikääröstä salmiakin suuhunsa ja tutki, minkä joukkueiden logoja paperikäärössä oli.

– Purnu, Seppälä sanoi tätä tiukasti tuijottaen.

Satakahdeksänkymmentäsenttinen, ruskeasilmäinen Max tunsu piston juontajan katseesta ja erehtyi vaistomaisesti oikealla kädellä liippaamaan tummaa takatukkaansa, joka oli kuin suoraan yhdeksänkymmentäluvulta. Ele kieli Seppälälle miehen epävarmuudesta, katse oli osunut, haaste oli tulossa.

– Purnu, olet nyt lähellä tähteyttä. Arvelen, että sinua hiukan jännittää tuleva reissu ja kaikki siihen liittyvä.

Minua ja kaikkia katsojia varmasti kiinnostaa suuresti, miten aiot viettää tämän mahdollisen viimeisen vapaan viikonloppusi ennen koitoksia, Seppälä sanoi.

Max katsoi Seppälää pohtien, mihin kysymykset tällä kertaa lopulta päätyisivät, ja samalla hän ehti taas kerran hämmästellä mielessään miehen pukeutumista, joka oli hänen tavaramerkkinsä. Seppälä oli kulkenut vuosia valkoisessa T-paidassa ja ruskeassa takissa, joka oli kuin seitsemänkymmentäluvun suositusta TV-sarjasta Karjatila High Chaparallista napattu. Asuun kuuluivat myös samanväriset samettihousut. Oliko käytössä aina sama setti vai vaihtoiko mies vaatteita? Sitä ei tiennyt luultavasti kukaan paitsi Seppälä itse. Joka tapauksessa hän oli aina huoliteltu ja raikkaan oloinen.

Miehessä oli kuitenkin hankala puoli: hän oli vuosien varrella saanut monet pelaajat hämmentymään kysymyksillään vaikka muuten oli mukava ihminen. Tälläkin kertaa kysymykseen oli viritetty kompa, johon Max ei kuitenkaan mennyt.

– Ensiksikin tähän ei ole kokonaan vapaa viikonloppu. Kuten koutsimme jo kertoikin, olemme jo sunnuntaiaamusta liikenteessä, ja eihän minua reissu mitenkään jännitä. Mutta vastaus kysymykseesi on, että

olemme sopineet, että koko porukka lähtee täältä kylpylältä suoraan Imatran-ajoihin, jotka tuossa muutaman tunnin päästä käynnistyvät.

– Kuulostaa lupaavalta. Pikkulinnut ovat laulaneet myös, että tyttöystäväanne lähtevät mukaan reissulle.

– Kyllä. Ainakin Imatralle asti.

Salissa kävi naurunhörähdys. Tapparan vaalea viikinki Koivulehto nauroi muiden mukana ja nosti heti käden ylös puheenvuoron pyytämisen merkiksi. Seppälä hyväksyi nyökkäämällä ja Koivulehto pääsi ääneen.

– Puhu vaan omasta puolesta. Muiden tyttöystävät lähtevät varmuudella Kanadaan asti, mutta Maxin tyttöystävä ei vielä ole varma, saako hän töistä vapaata. Liekö vielä kysynytään, Koivulehto sanoi.

Kommentille hymähtivät kaikki paitsi Max, joka kauhasi kourallisen makeisia oikeaan käteensä ja puristi sitten nyrkkiään pöydän alla peittääkseen kiivastumisensa.

Lehikoinen huomasi tämän ja tiesi, että jännitys pitäisi heti laukaista jollain kevyellä jutulla.

– Kone lähtee sunnuntaiaamuna kello kahdeksan nolla nolla. Katsotaan ketä silloin on koneessa.

Kommentti tehosi ja salin väki Max mukaan lukien hymyili rentoutuneena.

– Kun tuollaiselle reissulle lähdetään, on hyvä muistaa, että sinne ei lähdetä ryysyissä. Sinne lähdetään tyylikkäästi puvut päällä. Tätä etikettiä noudattavat sitten meikäläinen, pelaajat ja matkaan lähtevät tyttöystävät, Lehikoinen intoutui jatkamaan.

– Voihan olla, että jos Maxin tyttöystävä ei ehdi, niin hän ottaakin Imatralta miesystävän, Koivulehto heitti innoissaan ajattelemta sen paremmin sanomaansa saati sen seurauksia.

Kabinettiin laskeutui syvä hiljaisuus. Katseet oli suunnattu lattialle. Koivulehto oli nostanut kissan pöydälle – aiheen, joka oli kiekkopiireissä täydellinen tabu, mutta josta kaikki tiesivät. Toiset pidättivät naurua, mutta Maxin naama muuttui punaiseksi ja hän puristi nyrkkiä niin lujaa, että salmiakki hikoili paperin läpi. Hiljaisuus tuntui kestävän iäisyyden, ja aivan kuin Seppälä olisi halunnut piehtaroida sen tuottamassa piinassa, hän esitti kysymyksen Maxille.

– Miten luulet käyvän?

Max naurahti väkinäisesti, nousi seisomaan, nyökkäsi yleisölle ja valmentajalle ja lähti kävelemään kohti ovea. Hän poistui mitään sanomatta käytävään, jossa pani nyrkissään olleet lätkäliigat shortsiensa taskuun.

Seppälä katsoi virnistäen oven suuntaan ja sitten TV-kameroihin.

– Kävipä miten tahansa, me seuraamme tilannetta silmäkovana ja tiedotamme tuloksista luonnollisesti reaaliajassa. Hyvät katsojat, päätän raporttini täältä Imatralta tältä erää tähän, joten ei muuta kuin mukavaa viikonloppua.

Toimittajayleisö antoi raikuvat aplodit.

IMATRAN KYLPYLÄ, PIHA

Max saapui kylpylän aulaan ja nyökkäsi hotellin vastaanottovirkailijalle. Edessä ravintolan oviaukon yläpuolella roikkuivat Suomen ja EU:n liput, ja oviaukolla oli useita turvamiehiä, joista kolme lähti välittömästi Maxin perään tämän suunnattua kohti kultakarmista pyöröovea. Ennen ulos astumistaan Max näki, että fanit hakivat paikkoja toisiaan töniä.

Pohjolan Matkan sinivalkoinen Scania-bussi seiso i kylpylän edessä odottaen pelaajia. Piha-alue oli täyttynyt pelaajien fanijoukoista, Imatran-ajojen vieraista, lomalaisista ja kokoustajista.

Yleisö huusi innoissaan nähdessään Maxin astelevan kylpylän hienosta aulasta järjestysmiesten saattelemana. Joukot piirittivät välittömästi Maxin, jonka ympärillä järjestysmiehet tekivät parhaansa pitääkseen joukon aisoissa. He tiesivät, että jokainen paikalla oleva halusi nimikirjoituksen.

Maxille oli uutta näin suuri fanijoukko, joten hän pysähtyi ja nautti hetkestä jakaessaan nimikirjoituksia mahdollisimman monelle.

Muutaman minuutin päästä muut kiekkolupaukset saapuivat pihalle niin ikään järjestysmiesten saattelmina ja samaa yleisö halusi heiltäkin. Anna nimmari! kuului tämän tästä.

Max seurasi bussista, kun Koivulehto punnersi läpi ihmisjoukon ja pääsi lopulta auton sisään. Koivulehto katsahti taakseen, kun yksi faneista yritti kovaäänisesti tulla perässä mutta järjestysmies sai lopulta pidettyä tämän ulkopuolella. Valmentaja Lehikoista bussiin seurasivat Tanskanen, Wiik ja Rinnemäki.

Koivulehto lähti kävelemään kohti bussin perää, jossa Max istui.

- Olisit voinut jättää nuo vittuilut pois suorassa lähetyksessä, Max sanoi katsoessaan lähestyvää Koivulehtoa, joka rummutteli molemmin puolin käytävää selkänojan päällisiä, yhtä toisensa jälkeen.
- Enpä malttanut. En kerta kaikkiaan malttanut. Sinusta ja muijastas kun ei kukaan oikein ota selkoa, vähän niin kuin Shakespearen näytelmässä Hamlet, ollako vai eikö olla, mutta teidän kesken se on tullako vai eikö tulla tai lähteäkö vai eikö lähteä, Koivulehto sanoi.

Maxille piikittely riitti. Hän hyökkäsi Koivulehdon kimppuun, mutta Lehikoinen ja pelaajat reagoivat heti ja ryntäsivät väliin.

– Jätkät, jätkät, pitää ymmärtää huumoria, Lehikoinen sanoi.

– Eihän tuo mitään huumoria ollut. Vittuilua suorassa lähetyksessä, Max huusi.

– Se on kuule vasta alkusoittoa. Änärissä saat kokea pikkasen rankempaa, ja olethan sinä vuosien aikana saanut kokea jo Suomessa, että Tanskassa vaikka mitä. Pitäähän sinun tuollainen kestää, Lehikoinen jatkoi.

– Tuossa mentiin henkilökohtaisuuksiin ja paska kohdistettiin poissaolevaan henkilöön.

– No, siinä olet kyllä oikeassa, Lehikoinen myönsi ja sai Maxin rauhoittumaan.

Max kokosi itsensä, rauhoittui vetämällä pari kertaa syvään henkeä ja istuutui paikoilleen. Hän otti puhelimensa ja laittoi viestin tyttöystävälleen Gretalle.

Oletko jo jäähallilla?

En. Meni ylitöiksi. Menkää te jo, tulen omalla autolla Imatralle heti kun ehdin.

– Ei jumalauta, Max puuskahti.

– Mikäs nyt? Lehikoinen kysyi.

Burnoutin rajamailla harhaileva sairaanhoitaja Greta on lähdössä Pohjois-Amerikkaan NHL:n varaustilaisuuteen jääkiekkoilijapoikaystävänsä Maxin kanssa.

Ensin on kuitenkin edessä Imatran-ajojen viikonloppu. Päättäneen kauden tanskalaisessa Frederikshavn White Hawksissa pelannut Max ärsytetään avajaispäivänä räjähdyspisteeseen, minkä seurauksena alkavat ylilyönnit, jotka asettavat parisuhteenkin vaakalaudalle.

9 789523 394858